

Διευθυντής ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΛΕΛΕΔΑΚΙΣ

Διαχειριστής ΕΜΜ. ΛΕΛΕΔΑΚΙΣ

ΠΕΡΙ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Σφίγγετ' ἀμυαλοδέται τὰ δράγματα
μὴ παριῶν τις
εἴτῃ σὺναινοὶ ἄνδρες,
ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός

Θεόκριτος

Ἦδη πρὸ 2200 ἐτῶν ὁ Θεόκριτος, ὁ ποιητὴς τῶν ἀγρο-
τικῶν εἰδυλλίων, συνεβούλευεν εἰς τοὺς δέτας τῶν θεριστῶν
τοῦ νὰ σφίγγουν τὰ χειρόβολα, δηλ. νὰ δένουν σφιγκτὰ τὰ
δεμάτια ἵνα μὴ ὁ διερχόμενος διαβάτης τοὺς ὀνομάσῃ σά-
πιους καὶ ἀναξίους τοῦ ἀκριβοῦ ἡμερομισθοῦ των. Ἡ ἐργασία
αὕτη τοῦ δεσμάτος ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον ἀκόμη νὰ
εἶναι ἡ μεγαλύτερα φροντίς τῆς ἐποχῆς τοῦ θερισμοῦ.

Τὰ δεματικά τοῦ σίτου, πόσον εὐθραυστα εἶναι· πρέπει νὰ
τηρῶνται ἐπιμελῶς ὕγρα διὰ νὰ δένουν.

Ἄλλ' ὅταν οὗτος εἶνε βραχύς, χρειάζεται διπλοῦν «δεμα-
τικόν», διότι τοῦ μονοῦ καλάμου τὸ μήκος δὲν ἐπαρκεῖ. Ἄλλ'
ὅταν ὁ σίτος μένῃ πολὺ κοντός, δὲν ἀρκεῖ οὔτε τὸ διπλοῦν
δεματικόν, καταφεύγουν δὲ οἱ χωρικοὶ εἰς τὰ χόρτα τοῦ
βάλτου διὰ νὰ ἐπιτύχουν δεματικά ἐκ κυπεύρου. Τάχα διατὶ
δὲν καλλιεργοῦμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς γίνεται ἀλλαχοῦ, τὴν βρί-
ζαν, τὸ μεγαλόσωμον τοῦτο φυτόν, ὅπερ εἰς ὕγρας τοποθε-
σίας φθάνει εἰς ἀνάστημα ἄνδρος καὶ παράγει οὕτω δεματικά
μονοκόμματα ἄριστα; Μήπως ἡ μικρὰ ποσότης σταχύων
βρίζης ἀναμιγνυομένης μετὰ τοῦ σίτου δύναται νὰ παρα-
βλάπτῃ τὴν ποιότητα τοῦ ἀρτοκάρπου!

Δυστυχῶς, ἂν καὶ ἡ βρίζα εἶνε σιτηρὸν παράγον ἄρτον
ἀρκετὰ καλῆς ποιότητος, θρεπτικόν, εὐγευστον καὶ ἴσως καὶ
αὐτοῦ τοῦ σίτου ὑγιεινότερον, τὸ ἐμπόριον ἐν Ἑλλάδι δει-
κνύεται πολὺ αὐστηρὸν πρὸς τοὺς σίτους τοὺς ἀναμεμιγμένους
ἔστω καὶ μὲ μικρὰν ποσότητα βρίζης, διότι, ἐὰν αὕτη δὲν
καταστρέφῃ τὴν ποιότητα, βλάπτει ὀλίγον τὴν λευκότητα
τοῦ ἄρτου.

Αἱ ἀπλᾶι λεγόμεναι θεριστικαὶ μηχαναί, εὐθηναί, εὐχερη-
στοὶ καὶ εὐμεταχείριστοι, ἔλυσαν κατὰ μέγα μέρος τὸ ζήτημα
τοῦ θερισμοῦ τῶν σιτηρῶν μὲ μίαν τοιαύτην· εἰς ἐργάτης
μετὰ δύο ἱππων θερρίζει εἰς ἐπίπεδον ἄγρὸν ἀρκετὰ τελείως
40-50 στρέμματα τὴν ἡμέραν. Ἄλλ' ἡ μηχανὴ αὕτη θε-
ρρίζει τὸν σίτον πολὺ πλησίον τῆς γῆς καὶ ὅταν συμβαίῃ
νὰ εἶνε ὑψηλός, παράγει οὐχὶ «καρποθέρι» ἀλλὰ καλάρους
πολὺ μακρούς. Διὰ τοῦτο ἡ μηχανὴ εἶναι κατὰλληλος διὰ
χαμηλὰ σπαρτά, ἰδίως διὰ κριθὴν καὶ βρόμην, ἢ διὰ λίαν
ὕψηλά, βρίζαν π.χ. ὅταν σκοπὸς εἶναι ν' ἀποκτήσωμεν ὅσον
ἐνεσσι περισσότερα ἄχυρα μακρά, χρήσιμα τῇ βιομηχανίᾳ.

Ἄλλὰ τὸ χερίστον πάντων ἡ μηχανὴ αὕτη κόπτει τὸ
σπαρτὸν καὶ τὸ ἀφίνει ἄδετον.

Ἦδη πρὸ εἰκοσαετίας εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἰς
τὸ κτῆμα Ἀιδίνιον αἱ πρῶται δεματικαὶ θεριστικαὶ μηχαναί,
αἵτινες ἔδενον τὰ δεμάτια μὲ σύρμα. Ὁ λίαν ἀξιεπαινος οὗ-
τος νεωτερισμὸς ὀφείλεται εἰς τὸν Κασσαθέτην, ὅστις βρα-
δύτερον ἐδώρησε τὸ κτῆμα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον, ἵνα
γίνῃ Γεωργικὴ σχολή.

Βεβαίως αἱ ὀγκώδεις ἐκεῖναι μηχαναὶ δὲν ἦσαν πολὺ
πρακτικαί, διότι ἦσαν βαρύνταται τὴν ἔλξιν, καὶ τὸ σύρμα
βαρὺ καὶ πολυδάπανον ἐδυσχέραιεν ἰδιαζόντως τὸν ἀλω-
νισμόν.

Σήμερον διασώζονται εἰς διάφορα μέρη τοῦ κτήματος
περίεργα περίπλοκα τεμάχια σιδήρου, ὀγκώδεις τροχοί, βα-
ρεῖαι ῥάβδοι κλπ., λείψανα τῶν παλαιῶν τούτων δετικῶν μη-
χανημάτων. Φαίνεται ὅμως ὅτι μ' ἔλυν τὸ βάρος των, μ'
ἔλυν τὸν πελώριον ὄγκον των, εἰργάσθησαν ἀρκετὰ καὶ ἐγῆ-
ρσαν ἐργαζόμεναι. Ἐὰν οὐδεὶς ἐμμήθη τὸν Κασσαθέτην,
ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ μηχανήματα ταῦτα, ὁ σπόρος τῆς προ-
όδου, ὃν τόσον φιλοτίμως διέσπειρεν ὁ φιλοπρόδοτος ἀνὴρ,
ἐδλάστησε μ' ἔλα ταῦτα θαυμασίως. Ἡ Γεωργικὴ σχολὴ τὰ
πρῶτα ἔτη τῆς συστάσεώς της ἔφερε νέας δετικὰς μηχανὰς
πολὺ τελειότερας, αἵτινες ἔδενον μὲ σπάγκον. Ἦδη ὅμως
μετὰ πάροδον ἱκανῶν ἐτῶν αὕτη ἐπροτίμησε τὰς ἐν τῇ με-

ταξὶ λίαν βελτιωθείσας δετικές θεριστικές μηχανὰς τοῦ συστήματος Ἀνδριάνε, αἵτινες ἐπίσης δένουσιν μὲ σπάγκον.

Δὲν γνωρίζομεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἄλλα συστήματα παρομοίων μηχανῶν, ὥστε νὰ θέλωμεν νὰ ἐκφέρωμεν συγκριτικὰς παρατηρήσεις περὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας των· ἐκεῖνο τὸ ὅποτον εἶδομεν καὶ βλέπομεν τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν Ἀιδινίῳ εἶνε μία δετικοθεριστικὴ μηχανὴ Ἀδριάνε, ἥτις σύρεται ὑπὸ τριῶν κοινοτάτων ἐγχωρίων ἵππων, ἐργαζομένων περίπου 5 ὥρας πρὸ μεσημβρίας καὶ 5 ὥρας μετὰ μεσημβρίαν. Οὕτω θερίζονται καὶ δένονται ἐπιμελῶς περίπου 35 στρέμματα τὴν ἡμέραν. Εἶνε δὲ ἡ ἐργασία τῆς τόσο τελεία, ὥστε καὶ χωρικοὶ πολὺ κατέφυγον εἰς τὴν μηχανὴν προσφέροντες κατὰ κοιλὸν σπόρου ἡμῖς κοιλὸν σίτου ὡς θεριστικά, ἥτοι μὲ τὰς τρεχούσας τιμὰς τοῦ ἡμερομισθίου περίπου 1,50 δραχμὴν κατὰ στρέμμα. Εἰς τὰ λίαν ἀραιὰ, τὰ λίαν ὑψηλά, τὰ λίαν κοντά, τὰ ἀτακτα καὶ τὰ πλαγιασμένα σπαρτὰ ἀληθῶς ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀμεμπτος.

Εἰς τὰ κανονικὰ ὅμως σπαρτὰ σίτου, τὰ ὅποια παρουσιάζουσι τὸν μέσον ἔρον τῆς καταστάσεως τῶν ἀγρῶν, ὃ ἐστὶ περίπου τὰ δύο τρίτα τοῦ ὅλου κτήματος, ἡ μηχανὴ θερίζει καὶ δένει οὐχὶ μόνον ἐξ ἴσου καλῶς ὅπως οἱ ἐργάται θερισταί, ἀλλὰ πολὺ τελειότερον, διότι δὲν διαφεύγει ἐξ αὐτῆς οὐδεὶς στάχυς καὶ εἰς μάτην ἀναζητεῖ ὁ ὀφθαλμὸς τῶν πτωχῶν σταχυοσυλλεκτῶν στάχυν τινα διαφεύγοντα. Δηλαδὴ ἂν δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ θερίσωμεν ὅλους τοὺς ἀγρούς ὡς πρέπει διὰ τῆς μηχανῆς ταύτης, πάντοτε δυνάμεθα νὰ θερίσωμεν δι' αὐτῆς τὰ δύο τρίτα τῶν ἀγρῶν, ἐκτελοῦντες δι' ἐνὸς ἐργάτου καὶ τριῶν ἵππων ἐργασίαν 12-15 κοινῶν θνητῶν, χωρὶς νὰ φυγαδεύῃ τὸ χρέμα ἐκ τοῦ τόπου ὑπὸ μορφήν ἡμερομισθίων. Ἀλλ' οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον! Βεβαίως ὁ τυχὸν κοινὸς ἐργάτης ἢ ἡνίοχος ὀλίγον προσεκτικὸς δύναται νὰ ὀδηγῇ τὴν μηχανήν, πλην διὰ νὰ τὴν συνθέτῃ, διὰ νὰ τὴν διατηρῇ κτλ. πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιστάτην εἰδήμονα καὶ ἐμπειρον, γνωρίζοντα κατὰ βάθος τὸν περίπλοκον καὶ ὡς μηχανισμόν τῆς, τὸ μυστικὸν τῶν διαφόρων κοχλίων, δι' ὃν ρυθμίζεται ἐν τῷ ἄμα τὸ μέγεθος τοῦ δέματος, καὶ τὸ ἀναγκαῖον σφίξιμον τοῦ σπάγκου.

P. Δ.

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΟΜΕΝΟΥ

Ἐξ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ μεταφέρομεν τὰς ἐξῆς συμβουλὰς πρὸς τοὺς λουομένους ὑπὸ τύπον δεκαλόγου:

1. Μὴ λούεσαι μετὰ σφοδρὰν συγκίνησιν.
2. Μὴ λούεσαι ὅταν αἰσθάνεσαι τὴν παραμικρὰν ἀδιαθεσίαν.
3. Μὴ λούεσαι κατόπιν μεγάλης κοπώσεως ἢ ἀϋπνίας.
4. Μὴ τρέχῃς καὶ μὴ κινῆσαι βιαίως, ὅταν πηγαίνῃς νὰ λουσθῇς.
5. Μὴ λούεσαι εἰς μέρος, τοῦ ὁποίου δὲν ἡξεύρεις τὸ βάθος.
6. Ἐκδύου βραδέως καὶ ρίπτου ἀμέσως καὶ ἀποφασιστικῶς εἰς τὸ ὕδωρ.
7. Ἐὰν δὲν πίπτῃς μὲ τὴν κεφαλὴν ἐμπρός, ὅπως οἱ ποτε βρέχε ἀμέσως ταύτην.
8. Ἐξέλθε τοῦ ὕδατος εὐθὺς ὡς αἰσθανθῇς ψυχός.
9. Σπογγίζου καλὰ μετὰ τὸ λουτρόν, ἐνδύου ἐλαφρὰ καὶ περιπάτει.
10. Ἄν κολυμβᾷς, μένε ἐφ' ὅσον αἰσθάνεσαι εὐχαρίστησιν, ἄλλως ἐξέλθε πρὶν λάβῃς ἀνάγκην τῶν ἄλλων ἵνα σὲ σύρῃσιν ἔξω.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΧΑΝΙΩΝ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XIV

Βατικανόν. — Πλατεῖα τοῦ λαοῦ. — Πανόραμα διὰ τὸν Πιντσίο. — Ἀγία Μαρία ἡ Θεομήτωρ. — Κατακόμβαι.

Σήμερον (17 Ἰουλίου) μεταβαίνομεν εἰς τὸ Βατικανόν, ἀλλ' ὁ Ἅγιος Πέτρος μᾶς προσελκύει μίαν φορὰν ἀκόμη καὶ εἰσερχόμεθα. Ἦδη διακρίνομεν κάλλιον τὸ ὅλον κάλλος καὶ τὴν λαμπρότητα τοῦ θαυμασιωτάτου τούτου ναοῦ, διασκεδασθέντος πως τοῦ θάμβους, ὅψ' οὐ κατελήφθημεν τὴν πρώτην φορὰν. Δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν ἀσφαλέστερον τὰ ἀριστουργήματα μὲν τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας, ἔργα δὲ πάντα ματαίας καὶ περιττῆς ἐπιδείξεως. Ὅ,τι τὸ πρῶτον ἐγέννησεν ἐν ἡμῖν κατάνυξιν ἡδὴ προκαλεῖ οἶκτον. Οἱ ἀπαυραγνοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ συνεισώρευσαν ἀμύθητα πλοῦτη, ἵνα ἀνεγείρῃσι πολυτελεστάτους ναοὺς καὶ παραδώσῃσι τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀνδριάντας των ἢ τὰ μαυρωλεῖά των εἰς τὴν αἰωνιότητα, οἷον αἱ κήρυκες τοῦ μόνου καὶ τελικοῦ αὐτῶν σκοποῦ. Πόσον ἀρμόζονται κάλλιον πρὸς τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην, ἣν ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς, οἱ ἀπέριττοι καὶ ταπεινοὶ ναοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας . . .

Βατικανόν

Εἰς τὰ ἐκτενέστατα ταῦτα ἀνάκτορα, ὡς καὶ ἄλλαχοῦ εἵπομεν, διαμένει ὁ Πάπας μετὰ τῆς πολυπληθοῦς ἀκολουθίας του καὶ τοῦ στρατοῦ του. Ταῦτα μέχρι μὲν τοῦ 19 αἰῶνος εἶχον περιωρισμένας διαστάσεις, μετὰ ταῦτα δὲ ἡρῶνθησαν ὑπὸ τῶν διαδεχομένων ἀλλήλους παπῶν καὶ κατήντησαν ἀπέραντα. Ἐχουσι μῆκος 380 μ. καὶ πλάτος 250, αὐτὰς 22, κήπους ἐκτεταμένους καὶ 11 χιλ. δωμάτια, αἰθούσας καὶ παρεκκλήσια. Ἐὰν ἐκτίετο ἐπὶ τῇ βάσει ἐνιαίου σχεδίου πάντως τὸ Βατικανόν θὰ ἦτο τὸ μεγαλύτερον καὶ ὠραιότερον ἀνάκτορον ἐν Εὐρώπῃ.

Ἀνερχόμεθα κλίμακας ἀτελευτήτους, διασχίζομεν διαδρόμους ἡμιφωτιστούς καὶ λαβυρινθώδεις, ἀλλάσσομεν πολυαριθμούς αἰθούσας καὶ περιπίπτομεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν. Οἱ πόδες ἀρνούνται πλέον νὰ προχωρήσουν, ὁ δὲ νοὺς ὀρρωδεῖ πρὸ τῆς ἀνεξαντλήτου ποικιλίας καὶ χάριτος τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης. Ὅλην τὴν ἡμέραν καταναλίσκομεν ἐνταῦθα. Ἀπὸ τῶν μουσείων εἰς τὰς πινακοθήκας, ἀπὸ τῶν βιβλιοθηκῶν εἰς τὰ παρεκκλήσια καὶ μεθ' ἡμῶν πλήθος ἄλλο ἐπισκεπτῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς παρελαύνον ἀποτίνει δίκαιον φόρον θαυμασμοῦ πρὸς τὴν θείαν καὶ ἀρμονικὴν ἐκφανσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Αἱ διάφοροι πολῦτιμοι αὐτοῦ ἀρχαιοῦς εὐρίσκονται εἰς διαμερίσματα φέροντα ἰδιαιτέρας ἐπωνυμίας οἷον *Galleria Lapidaria*, ἐν ᾗ πολλὰ ἀγάλματα, λάρνακες, 3000 ἐπιγραφαὶ καὶ ἄλλα *Museo Chiaramonti* καὶ *Braccio Nuovo*, ἐν οἷς ὑπερεξακόσια ἀγάλματα, προτομαὶ καὶ ἀνάγλυφα *Museo Pio Clementino*, ἐν ᾗ αἱ περιφημότεραι ἀρχαιοῦς, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Λαοκόων, ὁ Ἀντίνοος κλπ. κλπ. *Museo Gregoriano*, ἐν ᾗ πλεῖστοι Ἑτρουσκικαὶ ἀρχαιοῦς.

Ἡ Πινακοθήκη περιλαμβάνει ὑπὲρ τὰς 50 μεγάλας θαυμασιωτάτας εἰκονογραφίας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀρίστη ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος τοῦ Ραφαήλ. Αἱ στοαὶ (Log-

gie) του Ραφαήλ, είναι διάδρομοι κοσμούμενοι υπό τοιχογραφιών εξαιρετικής τέχνης του Ραφαήλ και των μαθητών του. Τὰ Δώματα (Stanze) είναι σειρά δωματίων με ἀριστουργηματικές εικόνες και τοιχογραφίας του Ραφαήλ και άλλων. Πρὸ τῶν ὡραιότερων ἐκ τούτων ζωγράφοι διάφοροι ἔχουσι στήσει τοὺς ὀκρίδαντας αὐτῶν καὶ ἀντιγράφουσι. Μία λεπτοφυῆς καὶ ἀσθενικὴ κυρία ἀντιγράφει τὴν «Σχολὴν τῶν Ἀθηναίων» τοῦ Ραφαήλ με ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν. Παρίσταται ἐν αὐτῇ εἰς τὰς ἀναδοθμίδας καὶ τὸ περιστύλιον ἀρχαίου μεγαλοπρεποῦς ναοῦ οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι καὶ περίφημοι συγγραφεῖς, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ζήνων, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Διογένης, ὁ Νικόμαχος καὶ ἄλλοι. Νομίζει τις ὅτι τὰ ἔξοχα ταῦτα πνεύματα ἀναζῶσι. Τόσον θαυμασία εἶναι ἡ ἐκτέλεσις καὶ τόσον ἐκφραστικαὶ αἱ φυσιογνωμίαι. Περὶ τῆς εἰκόνος ταύτης ὁ Buonarrotti, ἄλλος μέγας καλλιτέχνης, εἶπεν, ὅτι εἶναι τὸ ἀριστον τῶν ἀρίστων ἔργων τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἡ Βιβλιοθήκη περιλαμβάνει τὴν πλουσιωτέραν καὶ πολυτιμωτέραν συλλογὴν χειρογράφων ἐν τῇ κόσμῳ (26 χιλ.) καὶ πολλὰς χιλιάδας βιβλίων μεγάλης ἀξίας. Ἡ ἐξέτασις αὐτῶν οὐδενὶ ἐπιτρέπεται ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας καὶ αὐστηρᾶς ἐπιτηρήσεως.

Ἐκ τῶν παρεκκλησίων ἀναφέρομεν τὸ Σίξτειον ἀνεγερθεὲν τῇ 1473 ὑπὸ τοῦ Σίξτου τοῦ IV, μήκους 45 μ. καὶ πλάτους 15. Ὅλοι οἱ τοῖχοί του καὶ ἡ ὁροφή του καλύπτονται ὑπὸ εἰκονογραφῶν. Αἱ ἀνώτεραι πλάγαι ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Περουζίνου, Chirlandajo καὶ ἄλλων μεγάλων Φλωρεντίνων διδασκάλων, αἱ δὲ τῆς ὁροφῆς ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου. Ἐξοχος ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν εἶναι ἡ ὑπὲρ τὸν βωμὸν μεγάλη τοιχογραφία τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς κρίσεως (Last judgment), ἧτις ἀπασχόλησεν αὐτὸν 7 ὁλόκληρα ἔτη. Δυστυχῶς αἱ τοιχογραφίαι αὗται ἔχουσιν ὑποστῆ βλάβας ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ καπνοῦ τῶν κηρίων, τῶν κανθηλῶν κλπ., δι' ὃ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οὐδεμία ἱεροπραξία γίνεταί ἐν τῇ παρεκκλησίᾳ τούτῃ.

Πλατεῖα τοῦ λαοῦ

Τὴν ἐπομένην (18 Ἰουλίου) διὰ τῆς λεωφόρου Οὐμβέρτου μεταδίνομεν εἰς τὴν ὡραιότατην πλατεῖαν τοῦ λαοῦ μετὸν σκοπὸν νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Pincio ἵνα γευματίσωμεν. Ἡ πλατεῖα αὕτη (Piazza del Popolo) εἶναι τὸ κέντρον, ἐξ οὗ ἔχουσι τὴν ἀφετηρίαν τῶν καὶ ἄλλαι ὁδοί, οἷον Rienzo, Ripetta, Babino κλπ. καὶ περιβάλλεται ὑπὸ κυπαρίσσων, πιτύων κλπ., μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται στήλαι, ἀγάλματα, καὶ μαρμάρινα ἀνάγλυφα.

Ἐν τῇ μέσῳ αὐτῆς ἐγείρεται ἀρχαιοτάτος αἰγυπτιακὸς ὀβελίσκος ἐπὶ Αὐγουστοῦ μεταφερθεὶς εἰς Ρώμην καὶ ἀναστηλωθεὶς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὸν XVI δ' αἰῶνα ὁ Σίξτος ὁ V τὸν μετεκόμισεν ἐνταῦθα καὶ ἔδρυσεν ἐπὶ τετραγωνικῆς εὐρυτάτης βάσεως, εἰς ἐκάστην τῶν γωνιῶν τῆς ὁποίας ἐτοποθετήθησαν ἀργότερον λέοντες αἰγυπτιακοί, ἐκ τοῦ στόματος τῶν ὁποίων ἤδη καταρρέει ἄφρονον ὕδωρ ἐν ἱσχυρίσμοις καλλιτεχνικωτάταις δεξαμεναῖς συναθροαζόμενον.

Ἀριστερᾶ, παρὰ τὸν τάφον τοῦ Νέρωνος, κεῖται ἡ Santa Maria del Popolo, ναὸς κτισθεὶς καὶ ἐξωραϊσθεὶς τῇ 15ῃ ἐκατονταετηρίδι. Τὸ ἐσωτερικόν του εἶναι τέλειον μουσεῖον πλαστικῆς καὶ ζωγραφικῆς. Ἐνταῦθα, ἐν τῇ συνεχομένῃ μονῇ τοῦ Αὐγουστίνου διέμενεν ὁ Λούθηρος κατὰ τὴν ἐν Ρώμῃ διατριβὴν του.

Προχωροῦμεν λοιπὸν πρὸς τὴν ρηθείσαν κορυφὴν τοῦ

ὑπερκειμένου τῇ πλατεῖᾳ ὑψώματος Pincio, οὗ αἱ κλιτύες διατίθενται κλιμακῶδως. Εὐρεῖα ὁδὸς μετὰ δειροστοιχίας ἐξ ἀκακίων, πεπερεὼν μετὰ ροδοσφαιρῶν ἀναμῖξ ἄγει εἰς τὸν λόφον τῶν Κήπων (collis hortorum) τῶν Ρωμαίων) ἐνθα ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἰδρύθησαν ἐστιατόρια, καφεῖα καὶ ἄλλα κέντρα διασκεδάσεως ἐν μέσῳ θαλαρῶν καὶ εὐωδῶν κήπων. Ἐντεῦθεν ἡ ἀποψὶς εἶναι ἐξαιρετική. Ἡ αἰωνία πόλις ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν καὶ συγχέεται μετὰ τὴν πρασίην πεδιάδα, ἣν διαδέχεται ἡ ἀργυρόχρους θάλασσα ἡ πέραν τῆς Ὀστίας εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος. Πανόραμα θαυμασίου κάλλους! Ἀναγνωρίζομεν τὸν ὑπερύψηλον θόλον τοῦ Ἀγ. Πέτρου, τὸ ἀχανὲς Βατικανόν, τὸ φρούριον τοῦ Ἀγ. Ἀγγέλου, τὸν μολυβδοσκεπῆ θόλον τοῦ Πανθέου, τὴν στήλην τοῦ Τραϊανοῦ, τὸ Κυρινάλιον, καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχτης τοῦ ποταμοῦ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου Γιαννικόλο, τὸ θαυμάσιον μνημεῖον τοῦ Γαριβάλδη καὶ τῶν συμπολεμιστῶν του· ποῦ καὶ ποῦ δὲ διὰ μέσου τῶν κενῶν προβάλλει καὶ ὁ αἰωνίως ἔρπων Τίβερις ὁ καταβροχθίζων τὸν κοινορτόν καὶ τὰ βράχη τῆς οἰχομένης ζωῆς τῆς πολυπλάγκτου πόλεως.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΘΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η 29 ΜΑΪΟΥ 1453

Τὸ σκιόφως εἶχεν ἤδη παρέλθει καὶ σκότος τὸ πᾶν ἐκάλυπτε. Πυρὰ ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνοντο καὶ ἡ Πόλις, ἡ ἐνδοξος αὕτη τοῦ Πόντου βασιλεῖς, ἡ ἐπὶ αἰῶνα κυριαρχοῦσα τοῦ ἀπεράντου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἡ τοῦ Κωνσταντίνου πόλις, διήρχετο μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς τὴν τελευταίαν αὐτῆς νύκτα. Τὸ πᾶν ἡσύχαζε καὶ τὸ φλοιοβίζον τῆς Προποντίδος κύμα, θραυόμενον ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Νέας Ρώμης, ἔμυκατο μετὰ πόνου οἰονεὶ συμπάσχον καὶ αὐτὸ εἰς τὴν κρισιμωτάτην, πλὴν φεῦ! τελευταίαν αὐτὴν νύκτα τῆς Ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας. Ὁ ψιθύρος τῶν ὑψικορύφων καὶ ἀναριθμητῶν κυπαρίσσων, τῶν ἡσυχῶς ἐκ τῆς θαλασσίας αἰρας σειομένων, πενθίμως ἤχει ἐντὸς τῆς ἀτυχῆς Πόλεως. Τοσαύτη σιγὴ παντοῦ ἐντὸς τῆς Πόλεως ἐβασίλευεν, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐντὸς αὐτῆς δὲν ὑπῆρχε ζωὴ. Πάντες ἀνέπαινον τὰ κατάκοπα ἐκ τῆς μάχης μέλη των καὶ μόνον σκιά τις ἐκ τῶν τειχῶν καταβαίνουσα διὰ μέσου τῆς Πόλεως ἐπλανᾶτο. Παντοῦ ὅπου διέβαινε διέχεε ζωὴν, ἔδιδε θάρρος καὶ ἀνεκούφιζε μετὰ ἀρμονικὴν φωνὴν τὰ βεβαρημένα τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν στήθη. Ἦτο ὁ **Κωνσταντῖνος**, ὁ ἡρωϊκώτατος καὶ εὐγενὴς οὗτος αυτοκράτωρ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Πορεύεται εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ δακρύων ὁ ὑψηλόφρων, ὁ τῶν ἐνδόξων Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων ἀπόγονος, ἡ τιτάνειος ἐκείνη ψυχὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑλλήνος Δυναστοῦ, ἀποχαιρετίζει τοὺς οἰκείους αὐτοῦ καὶ τὰ ἐνδοξα ἐκεῖνα ἀνάκτορα ὑπὸ τὰς στέγας τῶν ὁποίων τόσοι ἐνδοξοὶ προπάτορες αὐτοῦ ἐώρτασαν νικητήρια. Ἐκεῖ ὑπὸ τὰς μαρμαρίνας τοῦ ἀνακτόρου πύλας πολλὰς ἡ χρυσόπτερος νίκη ἐπετερύγισε καὶ ἐνδοξοὶ στρατηγοὶ τὸ λάβαρον ὑπερηφάνως φέροντες εἰσῆλθον.

Δακρύει ὁ ἄναξ διότι αὐτὸς ὠρίσθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὑστάτος πάντων τῶν αυτοκρατόρων. Δακρύει οὐχὶ δειλιῶν τὸν θάνατον ὁ ἀκατάβλητος, ἀλλὰ διότι δὲν ἠδύνατο νικητῆς καὶ αὐτὸς νὰ εἰσέλθῃ ἐν τοῖς ἀνακτό-

Θοις. Μὴ κλαῖε ἀγία ψυχὴ, τιμὴ καὶ καύχημα τῶν Ἑλλήνων!! διότι ἂν δὲν ἔδρεψας νικητῆριους δάφνας, ἔστησας ὅμως τρόπαιον μείζον νίκης, τρόπαιον ζήλευτόν εἰς πάντας, τρόπαιον ἀπαθανάτισαν τὸ μέγα σου ἅγιον ὄνομα!!!...

Ὁ ὄχλος περιστοιχίζει τὸν βασιλέα του καὶ ἀκροᾶται τοὺς λόγους του.

Ἡ φωνὴ του ὡς φωνὴ ἀγγέλου σταθερὰ καὶ παρήγορος μέχρι τῶν μυῶν ἐκάστης τῶν γενναίων πολεμιστῶν καρδίας φθάνει. — «Εἰς χεῖράς σας, γενναῖοι στρατιῶται, παραδίδω τὸ τεταπεινωμένον στέμμα μου καὶ εἰς σᾶς ἐμπιστεύομαι τὴν υπεράσπισιν τῆς ἐνδόξου ταύτης Πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου. Μὴ φοβηθῆτε, τέκνα μου, τὸ πλῆθος τῶν ἀνάνδρων ἐχθρῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου, ἡμεῖς τὴν Πόλιν ταύτην κατὰ παντοίων κινδύνων υπερήσπισε, νῦν πολεμίσσωμεν μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ αἵματος ἡμῶν ῥανίδος, ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς ταύτης Πόλεως τῆς Ἑλπίδος καὶ τῆς Χαρᾶς πάντων τῶν Ἑλλήνων!!!» Ἐν μέσῳ δὲ πυκνοῦ κόσμου πορεύεται εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸν ὑφ'ὄντα υπερηφάνως τὰ κωδωνοστάσια αὐτοῦ μέχρι τῶν νεφῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκυματίζεν ἡ χρυσοῦφαντος αυτοκρατορικὴ σημαία. Πλῆθος ἄμετρον ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ πορεύεται διὰ μέσου αὐτοῦ μέχρι τῆς Ὁραίας Πύλης. Ἐκεῖ ἀσκεπής, οὐχὶ μὲ τὰ βαρύνεμα καὶ ἐκ χρυσοῦ ἀπαστράπτοντα βασιλικά ἐνδύματα, ἀλλὰ μὲ τὴν στολὴν τὴν ἐνδοξὴν τοῦ μαχητοῦ προσεύχεται. Τέλος ἐξέρχεται ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὁ αὐτοκράτωρ μεταλαμβάνει τὸ τελευταῖον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων!...

Τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρελθεῖ ἤδη καὶ ὁ Κωνσταντῖνος πορεύεται πρὸς τὰ τείχη. Φωτοχυσία μεγάλη ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Τούρκων διεχύνετο ἐπὶ τοῦ φλοισβίζοντος πόντου, λάμποντος μέχρι βάθους τοῦ ὀρίζοντος. Φωναὶ καὶ θόρυβος μέγας ἠκούετο καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βαρβαρικὴ φωνὴ παρατεταμένη ὡς λύκου ὠρυγμὸς ἐπανελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἡχοῦς. Κίνησις μεγάλη, εὐθυμία ἄκρα.

Ὁ αὐτοκράτωρ παρατάσσει τοὺς ὀλίγους ἐκείνους υπερασπιστὰς τῆς Πόλεως καὶ περιέμενεν. Ἡ νύξ προὐχώρει ἦτο ἤδη ἡ δευτέρα μεταμεσονύκτιος ὥρα, ὅτε φωναὶ σαλπῖγγων ὡς βρυχηθμοὶ λεόντων μέσῳ τῆς ἡσυχίας τῆς νυκτὸς ἀνήγγειλαν τὴν ἐναρξιν τῆς ἐφόδου, ἥτις ἦτο καὶ ἡ τελευταία!

Οἱ Τούρκοι ὡς μαινόμενοι πάντες διὰ μιᾶς, μὲ φωνὰς ἀγρίας ἐφορμῶσι κατὰ τῶν τειχῶν, καταπατῶνται συνωθούμενοι, ἀναρτῶσι κλίμακας ἐπὶ τῶν τειχῶν καὶ ἀναρριχῶνται ὡς αἰλουροὶ, προσπαθοῦντες νὰ ἀνασυνρθῶσιν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων. Στήθῃ προτάσσονται χαλύβδινα τῶν υπερασπιστῶν, καὶ ἄνθρωποι Μουσουλμάνοι κυλίνονται καὶ πάλιν κάτω τῶν τειχῶν, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐκ τῆς λύσεως ἀφριζόντων ὁμοθηρῶν των. Καὶ μάχονται οἱ ἄνδρεῖοι καὶ καρτερόψυχοι Ἕλληνες μετὰ μυθώδους ἀνδρείας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΙΚ. Χ. ΣΗΦΑΚΑΣ
δημοδιδάσκαλος

ΕΘΝΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

Ἐν Παρισίοις ἐγένετο διάλεξις περὶ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ὁδείου τῶν Παρισίων κ. Μ. Ἐμμανουήλ. Ἐφάλησαν δὲ δημοτικὰ ἄσματα, τὰ ὅποια ἡγεῖσθαι τὸν ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν, προσενήσαντα μεγίστην ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς Γάλλοις καὶ κυρίως παρὰ τοῖς μουσικοῖς συνθέταις.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Πέρσαι ἱστοριογράφοι. — Ἡ παγκόσμιος ἱστορία ἐπὶ καρabanίου ἐκ δώδεκα καμῆλων! — Τρεῖς μεγάλοι ἀλήθειαι.

Ὅταν ὁ νέος πρίγκιψ τῆς Περσίας, μαθητὴς τοῦ δόκτορος Ζέμπ, διεδέχθη τὸν πατέρα του ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ θρόνου, προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ βασιλείου του καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς:

— Ὁ δόκτωρ Ζέμπ, ὁ διδάσκαλός μου, μὲ ἐδίδαξεν ὅτι οἱ ἄρχοντες θὰ ἐξετίθεντο εἰς ὀλιγωτέρους κινδύνους καὶ θὰ ἐξηπατῶντο ὀλιγώτερον, ἐὰν ἐφωτίζοντο ὑπὸ τῶν παραδειγμάτων τοῦ παρελθόντος. Ταύτου ἕνεκα ἐπιθυμῶ νὰ μελετήσω τὰ χρονικά τῶν διαφόρων λαῶν. Σᾶς διατάσσω νὰ συντάξῃτε μίαν παγκόσμιον ἱστορίαν, συλλέγοντες πᾶσαν δυνατὴν πληροφορίαν ὅπως τὸ ἔργον σας γένη τέλειον.

Οἱ σοφοὶ ὑπεσχέθησαν νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πρίγκιπος καὶ ἀποσυρθέντες ἤρχισαν πάραυτα τὸ σοβαρὸν ἔργον των. Μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα ἐτῶν, παρουσιάσθησαν πρὸς τὸν βασιλέα, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ καρabanίου ἐκ δώδεκα καμῆλων, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔφερεν ἐπὶ τῆς ράχεώς της 500 τόμους!

Ὁ πρεσβύτερος τῶν σοφῶν περιτυλιγμένος εἰς τὸν ποδήρη ἐπενδύτην του καὶ προσκυνήσας ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

— Μεγαλειότατε, οἱ ἀκαδημαῖκοι τοῦ βασιλείου Σου λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ καταθέσωσι πρὸ τῶν ποδῶν Σου τὴν Παγκόσμιον ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν συνέταξαν κατὰ διαταγὴν τῆς Μεγαλειότητός σου. Περιλαμβάνει 6,000 τόμους καὶ περιέχει πᾶν ὅ,τι ὑπῆρξε δυνατόν νὰ συλλέξωμεν σχετικῶς πρὸς τὰ ἔθνη τῶν λαῶν καὶ τὰς ἐπαναστάσεις τῶν διαφόρων Κρατῶν. Προσεθέσαμεν τὰ ἀρχαῖα χρονικά, τὰ ὅποια εὐτυχῶς διεσώθησαν καὶ τὰ ὅποια ἐπλουτίσαμεν δι' ἀφθονίας σημειώσεων γεωγραφικῶν, χρονολογικῶν καὶ διπλωματικῶν. Τὰ προλεγόμενα αποτελοῦσιν, αὐτὰ καὶ ἑαυτά, τὸ φορτίον μιᾶς καμήλου καὶ τὰ παραλειπόμενα ἐκ τῶν τόμων φέρονται μετὰ μεγάλου κόπου ὑπὸ ἐτέρας καμήλου.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπήντησε:

— Κύριοι, σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως διὰ τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους ὑπέστητε. Ἀλλ' εἶμαι πολὺ ἀπησχολημένος ἕνεκα τῶν πολυσχιδῶν φροντίδων τῆς κυβερνήσεως. Ἐξ ἄλλου ἐγήρασα κατὰ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ἐργασίας σας. Ἰπερέβην καὶ δέκα ἔτη ὅ,τι οἱ ποιηταὶ ὀνομάζουσι μέσον τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑποθέσω ὅτι θὰ ἀποθάνω πλήρης ἡμερῶν, δὲν δύναμαι, λογικῶς σκεπτόμενος, νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ ἔχω ἐνώπιόν μου ἀρκετὸν χρόνον διὰ νὰ ἀναγνώσω τόσον μακρὰν ἱστορίαν. Θὰ κατατεθῇ εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Κράτους. Εὐαρεστήθητε δὲ νὰ κάμῃτε μίαν περίληψιν τοῦ ἔργου σας, ἥτις νὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν βραχύτητα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Οἱ Πέρσαι ἀκαδημαῖκοι ἐργάσθησαν ἐπὶ εἴκοσιν ἀκόμη ἔτη· κατόπιν ἔφερον εἰς τὸν βασιλέα 1500 τόμους φορτωμένους ἐπὶ τριῶν καμήλων.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος τῶν σοφῶν ἐξησθενημένος ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἡλικίας, ἰδοὺ τὸ νέον ἔργον μας. Νομίζομεν ὅτι οὐδὲν οὐσιῶδες παρελείψαμεν.

— Δυνατόν, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ ἀναγνώσω· εἶμαι γέρον καὶ αἱ μακρὰ ἐπιχειρήσεις δὲν

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΙΘΑΡΑ

συνάδουσι παντελώς πρὸς τὴν ἡλικίαν μου. Κάμετέ το περιληπτικώτερον, ἀλλὰ μὴ βραδύνετε καθόλου.

Ἐβράδυναν τόσον ὀλίγον ὥστε . . . μετὰ παρέλευσιν δέκα ἔτων ἐπανήλθον ἀκολουθούμενοι ὑπὸ μιᾶς μόνης καμήλου, ἥτις ἔφερε 500 τόμους.

— Κολακευόμεθα, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος τῶν σοφῶν, ὅτι κατωρθώσαμεν νὰ γράψωμεν ἐντελῶς τὴν περίληψιν τῆς ἱστορίας ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν τὸ κατωρθώσατε ἀκόμη ἀρκετὰ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Πλησιάζω πρὸς τὸ τέρμα τοῦ βίου μου. Συντομεύσατέ το καὶ πάλιν ἐάν θέλητε νὰ γνωρίσω πρὶν ἢ ἀποθάνω τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Ἐπανειδὼν τὸν πρεσβύτερον τῶν σοφῶν πρὸ τῶν ἀνακτόρων μετὰ πέντε ἔτη βαδίζοντα μὲ δεκανίκια καὶ κρατοῦντα ἀπὸ τρυ χαλινῶ ἀνάριον, τὸ ὅποιον ἔφερεν ἐπὶ τῆς ράχεώς του ὀγκωδέστατον βιβλίον.

— Σπεύσατε, τῷ εἶπεν εἰς ἀξιωματικός, ὁ βασιλεὺς ἀποθνήσκει. Καὶ ἀληθῶς ὁ βασιλεὺς κατέκειτο ἐπὶ τῆς ἐπιθανάτιου κλίνης του. Ἐρριψε πρὸς τὸν ἀρχισοφὸν καὶ τὸ ὀγκῶδες βιβλίον του ἐν ἡμισέβασμένον βλέμμα καὶ εἶπε στενάζων :

— Θὰ ἀποθάνω λοιπὸν χωρὶς νὰ γνωρίσω τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους !

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ ἀρχισοφός, ἀποθνήσκων σχεδὸν καὶ αὐτὸς ὡς ὁ βασιλεὺς, θὰ σὰς περιλάβω τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων ἐντὸς τριῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι εἰκονίζουσι τρεῖς μεγάλας ἀληθείας : Ἐγεννήθησαν, ὑπέφερον, ἀπέθανον.

Καὶ οὕτως ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἔμαθε τὴν ἀληθὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἱστορίαν μόνον καθ' ἣν στιγμὴν διεξεπεραιούτο ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον εἰς τὸν ἄλλον, ὅπως καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων μανθάνομεν πολὺ ἀργὰ μεγάλας ἀληθείας γυμνάς παντὸς ἐνδύματος ψεύδους, διὰ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρὸς μεγίστην μας ζημίαν τὰς περιβάλλομεν καὶ τῶν ὁποίων ἀληθειῶν ἢ γνῶσις κατὰ πολὺ θὰ μᾶς ἀπὴλλάττε τοῦ βάρους τῆς κουφότητος, τῆς ματαιοδοξίας καὶ παντὸς ὅ,τι παρεμποδίζει τὴν φυσικωτέραν τῆς ζωῆς ἀπόλαυσιν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Εἶνε ἀπαραίτητον νὰ λαμβάνηται ἡ μεγαλυτέρα φροντίς διὰ τοὺς ὀδόντας.

Ἀφ' ἧς τὸ παιδίον ἀρχίσῃ τρωγόν, διδάσκειτε νὰ ἀποσμήκῃ τακτικῶς τοὺς ὀδόντας, πρωίαν καὶ ἑσπέραν καὶ νὰ πλύνῃ τὸ στόμα μετὰ πᾶν γεῦμα. Ἐκλέγετε ἐπιμελῶς τὰς ὀδοντοσημητικὰς παρασκευάς. Ἐπάναγκες νὰ ἀντικαθιστᾶτε τοὺς ἐλλείποντας ὑμῖν ὀδόντας. Αἱ μέθοδοι τῆς ἀντικαταστάσεως εἶνε λίαν εὐκολοὶ σήμερον.

Συνταγή : Ὑδωρ σαφονοκράσου γραμμάρια 100

βάμμα Λενζοὲν » 50

βάμμα πατσουλὶ » 25

ὕδρον τοῦ Λαμπαράκ » 35

Πλύνετε τὸ στόμα τετράκις τῆς ἡμέρας, μετὰ κοχλιαρίου τοῦ ζωμοῦ ἐκ τῆς διαλύσεως ταύτης.

Ἡ ἐν λόγῳ διάλυσις εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον πυκνὴ, κεχρωματισμένη ποικιλοτρόπως ἀναλόγως τῆς συνθέσεώς της. Ἐάν οἱ ὀδόντες εἶνε λεῖοι καὶ καθαροί, κατακάθιται ὀλιγωτέρα ἐκάστοτε τρυξ ἐκ τῶν ὀδόντων.

Καὶ ἄλλως. Πλύνετε τὸ στόμα ἐκάστην πρωίαν διὰ τανίνης 4 γραμμαρίων, μέλιτος ροδούχου 100 γραμ., ὕδατος ἀπεσταγμένου 20 γραμ., ὕδατος ἀπεσταγμένου ρόδων 100 γραμ. Τέλος πᾶν ὀδοντοσημητικὸν παρασκεύασμα δεόν νὰ εἶνε ἀλκαλιῶδες πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ὀξέων.

Τρεῖς νέοι ἐκ Βρυξελλῶν σύντροφοι ἐκ παιδικῶν χρόνων καὶ ἡλικίας οἱ τρεῖς εἴκοσι δύο ἔτων ἀπεφάσισαν πρὸ τινος καιροῦ νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ κόσμου πεζοί. Ἀνεχώρησαν χωρὶς λεπτὸν ἐκ τῆς Βελγικῆς πρωτεύουσας, διότι συνεφώνησαν νὰ κερδίζουσι καθ' ὅσον τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἐν Παρισίοις διὰ νὰ κερδίσουν τὰ ὁδοπορικὰ ἐφαλάν, εἰς ἐν καπηλεῖον εἶχον δὲ τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς ἴδω καὶ σφίξω τὴν χεῖρά των καὶ τοῖς εὐχηθῶ καλὴν εὐτυχίαν. Ἀκριβῶς δὲ ἔτε ἀφῆνα αὐτοὺς, συνήντησα κατὰ πολὺ παράδοξον σύμπτωσιν τὸν Βρανδάνην, τὸν Ἰταλὸν πεζοπόρον, ὅστις ἐσελπίσει τὸ ὅρμητον αὐτὸ ταξιδεῖον εἰς δέκα ἔτη, ἀφοῦ διήνησεν ἑκτασιν ὄχι ὀλιγωτέραν τῶν 150 χιλ. χιλιόμετρων. Ἐκάλεσα τὸν περίεργον καὶ ζειννῆγον ἄνθρωπον νὰ καθύσωμεν.

Ἐψηλὸς καὶ μὲ καλὸν παράστημα ἔχει τὸ μέτωπον εὐρὴ καὶ ὀφθαλμοὺς, οἱ ὅποιοι προδίδουν ζῆλὸν καὶ δραστηριότητα, καὶ τὸ ἀδρὲν καὶ τετραγώνων πηγυρὶν τοῦ δεικνύει ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἐνοχλῆται εἰς τὸν δρόμον του.

— Ἐ λοιπὸν, τοῦ λέγω, τί κάμετε τώρα ; . . . Δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι ἀπολαύετε τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ὅποιαν καλὰ ἐξηγοράσατε.

Ἐσείσε τὴν κεφαλὴν καὶ μοι ὠμολόγησεν εἰλικρινῶς ὅτι ἐξῆτει θέσιν . . . μηχανικοῦ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον μαρτυρεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θέλει πάντοτε νὰ κινῆται.

Ἦθελα πρὸ πάντων νὰ μάθω ἐάν κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη τῆς διὰ μέσου ἔλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου πορείας τοῦ τοῦ συνέδησαν ἑκτακτοὶ περιπέτειαι, ἐξ ἑκείνων καθ' ἃς βλέπει τις τὸν θάνατον ἐκ τοῦ πλησίον καὶ τὰς ὁποίας εὐχαριστεῖται ἔπειτα νὰ διηγῆται, ἀφοῦ σωθῇ.

Ὁ Βρανδάνης μοι ἀνέφερε πρῶτον ὅτι ἀνέλαβε τὸ ταξιδεῖον τοῦ χωρὶς λεπτὸν, φέρων μόνον μαζὴ του ἓνα μικρὸν σάκκον διὰ τὰς τροφὰς καὶ τὴν κιθάραν του. Ἡ κιθάρᾳ ἔπρεπεν ὄχι μόνον νὰ τὸν διασκεδάξῃ εἰς τὴν μοναξίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ πορίξῃ τὰ μέσα τοῦ ζῆν. Καὶ πραγματικῶς διερχόμενος ἀπὸ τὰς πόλεις ὁ Βρανδάνης ἐπεδείκνυε τὴν μουσικὴν του δεξιότητα.

Θερμαινόμενος βαθμὴδὸν ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῶν περιπετειῶν τοῦ μοῦ διηγῆθῃ δύο ἔξ αὐτῶν, τὰς τραγικωτέρας. Εἰς τὴν διήγησίν του μετεχειρίσθη πλοῦτον χειρονομιῶν, ποικιλίαν ἐπιφωνήσεων καὶ ἀφθονίαν ὁρκῶν ἰταλικῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἀποφασίζω νὰ μεταφράσω.

Ἐμὴν φορὰν, διηγῆθῃ ὁ Βρανδάνης, εἰς τὴν Ρωσσίαν ἐπλήγαινα ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν εἰς τὴν Μόσχαν· ἡ χιὼν ἔκαμνε τὴν πορείαν δύσκολον καὶ τὸ ψῆχος ἦτο θριμύτατον· ἀλλ' ἐκτὸς τούτων εἶχα καὶ ἄλλην ἀνησυχίαν· μοῦ εἶχον εἶπει ὅτι εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὑπάρχουν ἄρκτοι, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν — καὶ ἦτο Νοέμβριος — εἶναι πρὸ πάντων ἀγρία.

Ἐπροχώρουν λοιπὸν μὲ τὸ βλέμμα καὶ τὰ ὦτα εἰς προσοχὴν, ὅτι εἰς τὴν καμπὴν μικροῦ βάσους διακρίνω ἐκπληκτικὸν ἐν ζῳῶν, τὸ ὅποιον 'κατ' ἀρχὰς ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως ἐξέλαβα διὰ πρόβατον· ἀλλὰ ἦτο μόνον ἄρκτος, τῆς ὁποίας ἡ ἀκομφὸς αἰλουέττα διαγραφομένη καθαρά ἐπὶ τῆς χιόνος θὰ με διασκεδάξεν εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ἀλλ' ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίαν χωρὶς κανὲν ἐμποδίων μεταξὺ τῶν ὀνύχων τοῦ ζῆφου καὶ ἐμοῦ δὲν εἶχα ὄρεξιν νὰ γελᾶσω.

Ἡ ἄρκτος ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰ ἐλθῇ εἰς στενήν μετ' ἐμοῦ γνωριμίαν, διότι ἐπροχώρει μὲ ἀποφασιστικότητα πρὸς συνάντησίν μου. Νὰ ἐλθω εἰς χεῖρας μὲ ἓνα τέτοιον διάβολον τοῦ ὁποίου τὰ πέλαμα ἤξευρα τόσον ἐλαστικὰ ὅσον καὶ μυῶδη, θὰ ἦτο μανία, καὶ μάλιστα μὲ τὰ μοναδικὰ μου ὄπλα, τὴν κιθάραν καὶ τὸν σάκκον. Ἐστρεψα λοιπὸν γοργὰ περίξ τὸ ἐλῆμμα καὶ ἄμα εἶδα ἐν δένδρον ἔτρεφα καὶ ἀνερεγχήθην μὲ ἐλαφρότητα, τὴν ὅποιαν δὲν ἐνόμιζα ποτὲ ὅτι θὰ εἶχα : ἀλλ' ἐν τῇ βίᾳ μοῦ ἔπεσεν ἡ κιθάρᾳ καὶ τὸ σακκίδιον.

Ἡ ἄρκτος μὲ παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον, ἐμυρίσθη ἐπανειλημμένως πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐφύλευα, ἔπειτα ὡς καλῶς πεπεισμένη ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ ὄρνις θὰ ἠναγκάζετο νὰ κατεβῇ ἐκάθισεν ἡσυχῶς εἰς τὴν βίξαν τοῦ δένδρου. Οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον καὶ εἰς στιγμὰς τινὰς θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἐμειδία διὰ τὸ ὠραῖον δειπνον, τὸ ὅποτον ἐμελλε νὰ κάμῃ καὶ ἡμῖν ἐγὼ τὸ ἀναμενόμενον ψητόν !

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ ψῆχος ἤρχιζε νὰ μὲ ναρκώνῃ καὶ ἡ πείνα νὰ σπαράττῃ τὸν στόμαχόν μου, δὲν ἠμποροῦσα ἐσθίαιεν νὰ μένω καὶ πολὺ ἀκόμη καρφωμένος, εἰς τὸ δένδρον. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μεταβάλω τὰς ιδέας τῆς φιλίας μου καὶ θὰ τὴν κάμω νὰ ἀποσυρθῇ,

της έρριφα, ότι είχαν εις τούδε κόλπους μου και τὰ υποδήματά μου ακόμη κατά κεφαλής. "Αλλά ή όδεις αυτή την εξηρέτισε και ώρμησε κατά τού σάκκου μου, τόν όποτον εξέσχιον, επεταχθή δε έξω τεμάχιον κρέατος παρσκευασμένον με σκόρδον, τού όποτου ή όσμη έφάνη ότι την καθούσχεσε και τó όποτον διά μιας κατεδρόχθισεν.

Τό όρεκτικόν τούτο έκίνησε την όρεξίν της, διότι άμέσως ύψωσε τούς μικρούς λάμποντας οφθαλμούς της με πολύν λαιμαργίαν προς τάς κρεμαμένας κνήμας μου. "Ήμην ήμικανής εκτός τού φύχους και εκ τού φόδου. "Αλλ' εύτυχώς είλκυσε τώρα την προσοχήν της μία φιάλη ρακής ή όποία είχε κυλισθή εκ τού σάκκου μεταξύ των ποδών της. Τήν έμυρίσθη με περιέργειαν, κατώρθωσε δε νά άσπασή τó πώμα και έπειν από τó χυνόμενον οινόπνευμα. Πρέπει νά πιστεύσωμεν ότι πρώτην φοράν έδοκίμαζε τó ποτόν αυτό, τó όποτον της έφάνη δυσάρεστον, διότι άπόθησε την φιάλην με θυμόν, εξέδαλε γρυλισμόν ύπόκωφον και εξέχυσε την λύσαν εις την κιθάραν μου. "Τπό τούς ένυχάς της αί παχείαι χορδαί εξέπεμψαν ήχον πένθιμον και παρατεταμένον, ένψ αί λεπτότεραι έθραύσθησαν και θραυόμεναι έψαυσαν τó ρόγχοσ τού ζήπου.

"Η άρκτος πρό τού άπρασδοκήτου φαινομένου, άγνοούσα την δύναμιν τού άντικειμένου, τó όποτον πρώτην φοράν έδλεπε και έθεώρησεν εις άκρον, ως φαίνεται, επικίνδυνον, έτράπη άμέσως εις φυγήν πανικόσχε και έξηφανίσθη μετ' όλίγον εις τόν όρίζοντα.

"Η κιθάρα μου με έσωσεν !»

"Ο Βρανδάνης έκίνησε τούς βραχίονας και εξέδαλε κραυγήν άγαλλιάσεως επί τή άναμνήσει ταύτη.

"Εσκέψθη όλίγας στιγμάς και ήρχισε πάλιν :

"Μίαν άλλην φοράν εις τó βάθος τού Σουδάν εύρέθην έξαφνα άντιμέτωπος με πολυάριθμον συνοδίαν, ήτις ήρχετο προς έμέ άπειλητική. "Ήσαν άνθρωποι ένδεδυμένοι λευκά, ώπλισμένοι με μεγάλας λόγχας και επείδαινον καμήλων. Δέν ήμπορούσα νά σκεφθώ ούτε περί φυγής ούτε πρό πάντων περί άντιστάσεως, άφού τά μόνα όπλα μου ήσαν πάντοτε ή κιθάρα μου και τó σακκιδιόν μου.

"Αφού οι μαυροι έπλησίασαν εις άπόστασιν τεσσαράκοντα μέτρων έστάθησαν διά νά με παρατηρήσουν' παρεξενούοντο διά τά φορέματά μου και πρό πάντων διά τόν μέγαν πλόν μου. "Επειτα ήρχισαν νά πάλλωσι τά όράτα με τρόπον άπειλητικόν, όστις ούδεμίαν άμφιβολίαν κατέλειπε περί των διαθέσεων των' είχαν σκοπόν εξάπαντος μετ' ού πολύ νά με διαπεράσουν με τάς λόγχας των ως χρυσάλλιδα.

"Ενώπιον τοιούτου κινδύνου έσκέψθην με ποίον τρόπον ήδυνάμην νά καταπραύω την όρμήν των' ένθυμήθην ότι και αί άγριώτεραι φυλαί είναι εθαίσθητοι εις την μουσικήν, ότι δέν ήπαρχει καλύδην και εις αύτούς τούς άνθρωποφάγους, εις την όποιαν ή παρουσία μουσικών όργάνων πολλάκις άλλοκότων νά μή δεικνύη την άγάπην προς οίανδήποτε άρμονίαν.

"Ελαβα λοιπόν εις χείρας την κιθάραν, και ως οι μαυροι ήλθον πολύ πλησίον έπληξα αύτήν με τρόπον, όστε νά εκβάλη ήχους όσον τó δυνατόν ισχυρούς και μελωδικούς.

"Η συνοδιά έστάθη άμέσως, παρετήρουν δ' ή εις τόν άλλον μετ' εκπληξέως και έφαινοντο ότι συνεσκέποντο. "Επειτα, άφού εις τούς ήχους της κιθάρας ήνωσα και την φωνήν μου, καταβαίνουσιν από τάς καμήλους, καταθέτουσι τάς λόγχας και κρατούμενοι άνα τάς χείρας άρχίζουν νά χορεύουν περίξ έμού με κραυγάς ευθύμους, κατόπιν με παρέλαβον μαζί των.

"Ενόμιζα πλέον ότι ήμην εκτός παντός κινδύνου. Τήν επομένην με έφεραν εις μεγάλην πλατείαν περιστοιχιζομένην από χονδροειδέας καλύδας εκ πηλού. "Ενόμιζα ότι ήθελον νά παίξω κανέν τεμάχιον με την κιθάραν και ήμην έτοιμος νά Ικανοποιήσω την επιθυμίαν των φιλομούσων μαύρων μου, ότε παρετήρησα ότι δύο εξ αύτων με έπλησίαζον κρατούντες εις τάς χείρας δυνατόν σχοινίον.

"Εκ τού τρόπου καθ' έν τó έπέρασαν εις τόν λαϊμόν μου ένόησα άμέσως ότι θά με πνίξουν !

"Ας λέγουν λοιπόν ότι ή μουσική εξημερώνει τά ήθη !

Αύτην την φοράν έπίστευσα με τά σωστά μου ότι έφθασεν ή τελευταία ώρα και με βλέμμα πένθιμον και άφηρημένον παρετήρησα πολλά όνάρια, τά όποτα περιεφέροντο εις την πλατείαν πλησίον των καλυδών. Και ως μιμούμαι πολύ καλά τόν όγκνημόν τού όνου, μου ήλθεν αίφνης ή ιδέα νά έπωφεληθώ από τó τάλαντόν μου επιδεικνύων αύτό εις τούς μέλλοντας δημίους μου.

"Αλλά μόλις ήρχισα νά κάμνω τόν όνον' όγκανίσματα γενναία άντήχσαν πανταχόθεν. Οι μαυροι βλέποντες ότι αί όνοι μου άνταποκρίνονται δέν άμφέβαλλον ότι συνεννοούμαι με αύτούς και ότι είμαι όν τι υπέρτερον. Και όχι μόνον άφήρεσαν τó σχοινίον από τόν λαϊμόν μου, αλλά και ήρχισαν όλοι νά χορεύουν γελώντες, ό δε άρχηγός των διέταξε νά παραθέσουν τροφήν.

"Εφαγα με εξαίρετον όρεξιν, διότι είχα κάμει την ήμέραν εκείνην μακράν πορείαν».

Και εκ της χαράς ότι ήσθάνετο τόν έαυτόν του ακόμη έν τή ζωή, ό Βρανδάνης ήρχισε νά μιμῆται τόν όνον. "Επειτα μου λέγει μειδιών "Βλέπεις, εκείνο τó όποτον άποδεικνύει κυρίως ή επιχείρησίς μου και τās 150 χιλ. χιλιόμετρα, τά όποτα διέτρεξα χωρίς λεπτόν, είνε ότι ήμπορεί κανείς νά ύπάγῃ μακράν, όταν έχη καλούς πόδας και πρό πάντων θέλῃσιν και ενεργητικότητα».

T.

ΚΡΗΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

E.

Εύχη γονέων έπαρε και σ' τὰ βουνά περπάτιε
και τὰ βουνά θε νά χαλούν και σύ νά μή φοβάσαι.

"Εφας τó μέλι, πῆ και τó 'ξίδι.

"Εφας τὰ γλυκομάρουλα, φάε και τὰ πρικομάρουλα.

"Εγώ 'πεμνα τόν σκύλον μου, κι' ό σκύλος την όράν του.

"Ετοῦτο τ' άναβόλεμα θά φέρῃ και τó χύτη.

"Ελίγα φάε και λίγα πῆ κι' άνέγγοιαστα κοιμήσου.

"Επήγε νά κάμῃ τόν σταυρόν του κι' έβγαλε τó μάτι του.

"Εγέλασές με, μα έμαθά σε.

"Εγνοια τού κοφοῦ γιά λύρα, τού στραβού γιά παραθύρια.

"Εγώια του τού κοτσουφού από μαδεϊ ή όρά του.

"Επὰ ποῦ'κάτσαμεν έμεις, εκάτσανε κι' άλλοι.

"Εψόφησεν ή αελιά, άπόκκαμεν ή συζηριά.

"Ετσι δά παραλοίζει όποιος 'δῃ τὰ δέν όρπίζει.

"Εδὲ καλή νοικοκερά εις τó γεμάτο σπίτι, κι' ιδὲ κακή
[νοικοκερά εις τ' όφκαρο τó σπίτι.

Εύχου τού ξένου κήπου, ν' άνθῇ ό δικός σου.

"Εσὲ τὰ λέω πεθερά, γιά νά τ' άκού' ή νύμφη.

"Εκλαπεν ή νύφη, έσκόλασεν ό γάμος.

"Εγώ καλά παντρεύτηκα κι' άς κλαίῃ ποῦ με 'πῆρε.

Είπεν ό γαίδαρος τόν κούκλη κεφαλάρων.

Εγώι του τού πουνταλά άν είν' και με τὰ γένεια.

και πάλι ξαναγώι του άν έχῃ και κοπέλια.

"Εγώι του ποῦ δέν έχει τόν Μάη κουκιά και τόν Αῦ-

"Εδόκα σίτου την πατανίαν. [γουστο σταφύλια.

"Εκατο' ή μπομπή τοῖ στραταίς κι' άναγέλα τοῖ περάταις.

Είνα και μάννες ποῦ πονούν κι' άδέρφια ποῦ λυποῦνται.

"Εγώι του ποῦ λείπει ποῦ τόν γάμον του.

"Εχεις γρόσα σ' τó σεντούκι, διδε γιά νά πέρνης μούρκι.

"Εμαξευθῆκαν τὰ όρνια κι' εκάμαν βασιλιᾶ τόν μποῦφον.

"Εδὰ σ' τὰ γέρα σ' τὰ λωλά θέλ' ή γραι κουνίσματα.

"Ελα μπαμπά μου νά σου δείξω τὰ γονικά σου.

"Εγιναν κι' άλλοι σπανοί μάχαν και που και τρίχα.

"Εγώι του τού γαλιού σ' άν ραίση.

"Εγώι του ποῦ δέν έχει νύχια νά ξυστῇ.

"Εδὰ ποῦ βράκαμε τόν παπᾶν, νά θάψωμε και τῇ πα-
(Ακολουθεῖ)
(παδιά.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΥΨΗΛΟΥ ΠΙΛΟΥ

"Εκατόν δύο έτη παρήλθον από της εφευρέσεως τού ύψηλου πῖλου. "Η πρώτη εμφάνισις αύτου εγένετο έν Λονδίνῳ τήν 3)15 Ιανουαρίου 1897 επί της κεφαλής τού έφευρέτου Τζών "Εθέρικτον μικρεμπορίου. "Οποία δὲ ύπήρξεν ή εκ τού καινοτρόπου καλύμματος έντύπωσις, μαρτυροῦσιν αἱ εἰδήσεις των συγχρόνων άγγλικῶν έφημερίδων, έχουσαι ως εξῆς έν συνόψει:

«Ο Τζών Έθερίγκτον, μικρέμπορος τὸ ἐπάγγελμα, κατοικῶν εἰς τὸ Στράνδ, προσήχθη χθὲς ἐνώπιον τοῦ Λόρδου δημάρχου κατηγορούμενος ἐπὶ διεγέρσει σκανδάλου καὶ ἀποπείρᾳ κατὰ τῆς δημοσίας εἰρήνης καὶ ἐξητήθη παρ' αὐτοῦ ἡ πληρωμὴ προστίμου ἐκ 500 λιρῶν. Πράγματι δὲ ἐδεδοικώθη ὅτι ὁ ρηθεὶς κατηγορούμενος ἐνεφανίσθη εἰς δημοσίαν ὁδόν, καταφανῶς φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πῖλον, τοῦ ὁποῖου αἱ διαστάσεις καὶ ἡ στιλπνότης κατεπτόουν τοὺς φιλησυχούς διαβάτας. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι κατέθεσαν ὅτι πολλὰ γυναικες ἔπαθον ἐπὶ τῇ ἐμφάνει τοῦ τερατώδους τούτου θεάματος, ὅτι τὰ παιδία ἐκραύγαζον, ὅτι οἱ σκύλοι οὐρλιάζον μανιωδῶς καὶ τέλος ὅτι ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ Θωμᾶ Κορδοβάνερ, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο ἐξ ἐνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος, κατατρομάξας καὶ καταπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἔθραυσεν ἐν τέλει τὸν δεξιὸν βραχίονα. Ὁ δρᾶστης συνελήφθη τότε καὶ προσήχθη ἐνώπιον τοῦ Λόρδου Δημάρχου, ὅπως ἀπολογηθῇ, πράγματι δὲ ἀπελογήθη ἰσχυρισθεὶς ὅτι οὐδένα νόμον τοῦ Βασιλείου παρέδωκε ἀλλ' ὅτι ἀπλῶς ἔκαμε χρῆσιν δικαϊώματος, τὸ ὅποιον δὲν δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ εἰς οἰονδήποτε Ἀγγλον πολίτην, ἥτοι ἐφ' ἔρρεσε πῖλον τῆς ἀρεσκείας του».

Οἱ «Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου τὴν ἐπαύριον ἐφαίνοντο μᾶλλον εὐμενεῖς πρὸς τὸν ἐφευρέτην τοῦ ὑψηλοῦ πῖλου, κρίνοντες τὴν πράξιν αὐτοῦ ὡς ἀξιεπαινον τάσιν πρὸς μεταρρυθμίαιν τῆς περιβολῆς. Ἐπροφήτησαν δὲ οἰοῦναι καὶ τὸ ἐνδοξον μέλλον τοῦ παραδόξου καὶ ταρατώδους αὐτοῦ νεωτερισμοῦ διὰ τῶν ἐξῆς :

«Ὁ νέος πῖλος εἶνε προωρισμένος νὰ φέρῃ ἐπανάστασιν εἰς τὸν συρμόν τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, ὅθεν φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἀστυνομία, συλλαβοῦσα τὸν εἰσηγητὴν αὐτοῦ ἔσχε κακὴν ἐμπνευσιν».

Ἀνέκδοτα περὶ βουλευτῶν

Σπουδαιότατη μεταρρύθμισις προπαρασκευάζεται ἐν τῇ Ἀγγλικῇ βουλῇ. Ὡς γνωστὸν οἱ Λόρδοι καὶ οἱ τῶν Κοινοτήτων βουλευταὶ τηροῦσι κατὰ τὰς συνεδριάσεις τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐκτάκτως μόνον ὅταν εἶναι πολὺς καύσων, θέτουσιν τινες τῶν βουλευτῶν τοὺς πῖλους ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῶν ἀναλογεῖων, ἀλλ' αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν.

Ἐσχάτως τινὲς ἐκ τῶν νεωτέρων βουλευτῶν ὑπέβαλον τὴν πρότασιν νὰ ἀρθῇ ἐπὶ τέλους ἡ ἀτερπὴς αὕτη συνήθεια, διότι ἀφοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκῇ ἀφίνει πᾶς τις τὸν πῖλον ἐν τῇ προθαλάμῳ, πῶς νὰ μὴ συμβαίνειν τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἀγγλικῇ κοινοβουλίᾳ ;

Ἀλλ' οἱ πρεσβύτεροι ἐδήλωσαν ὅτι πρὸς τοιαύτην μεταρρύθμισιν χρειάζεται νόμος, διότι κατὰ τὸν κανονισμόν ἡ κυκλοφορία εἶνε ὑποχρεωτική. Ὅταν ζητῇ τις τὸν λόγον, ὀφείλει νὰ χαιρετίσῃ τὸν πρόεδρον «αἰῶν τὸν πῖλον». Ὅταν μέλος τῆς βουλῆς μνημονεύηται ἐν τινι λόγῳ, ὀφείλει νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν πῖλον. Ἄνευ πῖλου λοιπὸν δὲν δύναται τις οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ οὔτε νὰ προσφωνηθῇ.

Ἐπὶ τῇ συζητήσει ταύτῃ ἀνεμνήσθησαν τινες καὶ τοῦ ἐπεισοδίου, ὅπερ συνέβη κατὰ τινα συζήτησιν περὶ τῆς εἰς Τρανσβαλ ἐκδρομῆς τοῦ Τσέιμσον.

Ὁ ὑπουργὸς Τσάμπερλαιν εἶχε ὑπερασπισθῇ τὴν πολιτικὴν τοῦ Ρόδς, ὅτε ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐξήχησε τὸν λόγον ὁ Λαδουσαίρ καὶ ἤρχισε :

«Ἀναγνώριζω τὴν ἔσχον εὐγλωττίαν τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ἀποικίων».

Ἐδῶ λοιπὸν ὁ Τσάμπερλαιν ὤφειλε νὰ ἐγερθῇ καὶ «ν' ἄρῃ τὸν πῖλον». Ἀλλ' ὁ Τσάμπερλαιν ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ του

πῖλου, ὅστις μόνος προσηρμόζετο καλῶς εἰς τὴν ἐκτάκτως μικρὰν κεφαλὴν του, ἔλαβε τὸν γιγάντιον πῖλον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Γκόνσερ, τὸν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξηφανίσθη μέχρι τοῦ αὐχένος ἐντὸς αὐτοῦ ! Θύελλα γέλωτος ἐξερράγη, ἣν δὲν ἤδυνήθη νὰ καταστείλῃ οὔτε αὐτὸς ὁ πρόεδρος ἐνῶν ὁ Τσάμπερλαιν προσεπάθει νὰ ἀπελευθερωθῇ ἐκ τοῦ πῖλου.

Μόνος ὁ Λαδουσαίρ ἐτήρησε τὴν σοβαρότητά του καὶ ἐξηκολούθησε :

«Ὁ ἐντιμὸς συνάδελφος ἡμῶν ἐνόησεν ὅτι μετὰ τὸν λόγον του ἐν μόνον τῇ ἐμείνῃ νὰ ἐξαφανισθῇ ὡς κάλλιστα !»

Νέαι παταγώδεις γέλωτες ἐπανελήφθησαν καὶ ἡ συνεδρίασις ἐδέησε νὰ διακοπῇ.

ΣΤΗΛΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Δ. Σ. Κάνδανον καὶ Μ. Σ. Μαργιού. Αἱ ἀποσταλθεῖσαι λύσεις ἐλήφθησαν.

Ι. Π. Κοντιόπουλα. Ἡ συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

Π. Η. Κεφάλι. Τὰ ζητηθέντα προηγούμενα φυλλάδια ἀποστέλλονται.

Α. Κ. Γ. Ρέθυμνον. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Διαδιδάσκατε εὐχὰς ἀναρρώσεως τῇ ἀγαπητῇ κοινῇ φίλῳ.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἀπλησισμένην ἄνευ σωτηρίας, θά ἀδυνατήσητε ἀσφαλῶς μετὰ τὴν προκειμένην διαίταν, πλὴν εἶνε αὕτη ἐπιπνοὸς καὶ τὰ ἐπ' ἐμοί, δὲν θά εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐφαρμόσω. Καθόλου δὲν θέλει γίνεσθαι χρῆσις ὑγρῶν. Δύο μόνον κύπελλα τείου καθ' ἡμέραν. Παντάσας σακχαρον καὶ τροφαὶ ἐσακχαρωμένα. Παντάσας ἄλλας εἰς τὰς τροφὰς σας. Κρέας ἐρυθρὸν, λευκὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης πλὴν ἄρτου καὶ μετὰ πολλῶν λαχανικῶν πρασίνων. Ὅταν πεινάτε, θά τρώγητε σαλάταν ἄνευ πολλῶν καρυκευμάτων, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πληρῶσητε τὸν στομάχον χωρὶς νὰ τὸν χορτάσητε. Δύο ὥρην πορεῖαν καθ' ἑκάστην. Ἡ διαίτα αὕτη ἐπαρκεῖ ὅπως σὰς ἰσχυράνῃ ταχέως διότι ἐν τῇ μεταξὺ ζῆτε ἀναλώμασι τῶν κεκτημένων δυνάμεων καὶ τοῦ λίπου σας. Ἐν τούτοις εἰς τὸ τέλος δύο μηνῶν, θέλετε αἰσθανθῇ τὴν ἀπὸ τῶν στερήσεων τούτων κόπωσιν καὶ θέλετε ἐπαναρχίσει τρώγουσα ὀλγὴν τὴν ἡμέραν ἄρτον, γεώμηλα καὶ ἄλλας ὑδρανθρακούχους οὐσίας. Δέον ἐπὶ πᾶσι νὰ ᾗσθε τόσοσιν ὑαρραλέα πρὸς ἰσχυασίν ὅσον καὶ εἰς ἐπρόκειτο νὰ πνιγῆτε.

Λατρεῦσασιν τὸν χορδόν. Ὡ βεβαία ! τὸ πῖλον ὅπερ λαμβάνετε σὰς ἀπισχνῶναι, μὴ πίνετε κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν λαμβάνετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγην μαγνησίαν. Διὰ νὰ παύνητε κάμνετε ὑποδορεῖς εὐς κενήσῃτε διὰ methylarsinote de soude. Διὰ νὰ ἀποκαταστήσετε τὴν ἐκρυθμίον κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, κάμνετε γυμνάσια, βαδίετε μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην, ὅπως ἐπαναγάγητε τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὴν τροχίαν τῆς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Χριστιανικὸν Φῶς». Ἐξεδόθη νέον περιοδικὸν θρησκευτικὸν καὶ κοινωνικὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν συνεργάτου κ. Ἀγ. Νινολάκη, ἀρχιμανδρίτου, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ προλήτου τῆς Θεολογίας κ. Ἀντ. Μαντζεδλάκη, καθηγητοῦ.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Κρητ. Ἀστέρος» συγχάριρει τοῖς ἀγαπητοῖς συναδέλφοις διὰ τὸ ἀναμορφωτικὸν ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβον, ἀψηφόντες τὰς δαπάνας καὶ τοὺς κόπους, οὓς συνεπάγεται μία τοιαύτη ἐργασία. Διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς νεολαίας ἤτο καιρὸς πλέον νὰ ληφθῇ μέριμνα. Ἡ μετὰ ξένων ἐπικοινωνία μετὰ τῶν ἀπελευθέρων ἐπέδρασεν ἐπιδεδωκὲς ἐπὶ τῶν ἀγνῶν καὶ ἀσθητῶν ἡθῶν τῶν προγόνων μας καὶ ἐκλυσίς ἡθῶν καὶ θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας ἤρξαντο πανταχοῦ ὑπεισδύουσαι, ὑποσκάπτουσαι τὰ θεμέλια τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ἡ ἐμφάνισις λοιπὸν ἐν τῇ κρητικῇ ὁρίζοντι τοῦ «Χριστιανικοῦ Φωτός» μὲ πρόγραμμα νὰ ἀνακόψῃ τὸν ἐλισθηρὸν δρόμον, ἐν ᾧ βέβηνομεν καὶ νὰ ὑποδείξῃ καὶ διδάξῃ τὰς ἀληθεῖς βάσεις πάσης ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς μορφώσεως, πρέπει νὰ προσελκύσῃ ἀμέριστον τὴν ὑποστήριξιν τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΔΙΑ

(Εκ τῶν ἀνεκδότων μεταφράσεων Ν. Καρδαίνα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Καθ' ἣν στιγμὴν διηρχόμην τοῦ κήπου ἡ γρατὰ μὲ ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐφύθησε. — « Μὴ φοβέστε ἰδοὺ ὁ κ. Σιαγκοῦρ. » Ὁλισθήσαμεν ἀμφότεροι ὀπίσθεν σειρὰς ὑψηλῶν θαφνῶν καὶ εἶδομεν εἰσρχόμενον ἄνδρα, μελανὰ ἐνδεδυμένον, μὲ πλατύγυρον πῖλον, ὁ ὅποιος μολὶς ἐπλησίασε πρὸς τὸν κυρίως ἀνθῶνα ἀπεκαλύφθη καὶ ἐστέναισε πενήθιμος. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη φωνὴ παιδικὴ λέγουσα « Μάρθα, καλὴ μου Μάρθα, ποῦ εἶσαι; » Ὁ κ. Σιαγκοῦρ ἤρχισε νὰ τρέμῃ εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ταύτης καὶ κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος σιδήρου θρανίου. — Εἶνε ἡ Εὐγενία « μοι εἶπε χαμηλοφώνως ἡ τροφὴ, ἥτις μὲ φωνάζει » παρατηρήσατε « ἐξηκολούθησε μετὰ παραφθορὰς, τὴν ἑκφράσιν τοῦ προσώπου του, νομίζει ὅτι ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς συζύγου του, πλὴν δὲν ἔχει ἀδικον νὰ τὸ νομίσῃ, διότι σὰς διαδεδαῖτο ὅτι ὁμοιάζει καταπληκτικῶς. » Μὴ τυχούσα ἀπαντήσεως ἡ ὄρφανὴ ὑπέθεσε τὴν Μάρθαν μακρὰν αὐτῆς καὶ ἤρξατο κυμαλλίζουσα μίαν μελαγχολικὴν μελωδίαν, τὴν ὅποιαν εὗρεν ἐν τῇ ἐρμαρίῳ τῆς μητρὸς τῆς, τὴν ὅποιαν ἡγάπα νὰ ἐκτελῇ συνηθέστατα περὶ τὴν εὐαίαν τοῦ ἡλίου ἢ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἤδη εὐρισκομένη κυρία τῆς, ὡς μοι εἶπεν ἡ Μάρθα, ἄδουσα συγχρόνως διὰ μελωδικῆς φωνῆς τὸ γνωστὸν συγκινητικὸν ᾠμάτιον τοῦ μελαγχολικοῦ Γιλδέρτ:

Ἔμεινα φεῖ! ὁ τὴν Οἰκουμένην μόνος

Τώρα δὲ ἔμει δὲν εἶνε πλέον Ἑλπίς.

Ὡς σὺντροφὸς μου αἰώνιος μοὶ μένει ὁ πόνος

Σὲ μὲ χερρὰς καμνίει δὲν πίπτει ἀκτίς.

Ἡ στροφή αὕτη ἤλεκτρεσε τὸν κ. Σιαγκοῦρ καὶ ἐγερθεὶς ἐφώνησε διὰ συντετριμμένης φωνῆς — « Εὐγενία! Εὐγενία! » Ἡ τελλιμένη ὄρφανὴ ἀκούσασα προφερόμενον τὸ ὄνομά της μετὰ τόσῃς περιπαθοῦς φωνῆς ἡγήθη ἀποτόμως, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κήπον καὶ παρετήρησεν ἄνθρωπον ἱστάμενον ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου τῆς τοῦ ὁποίου ἡ θεὰ συνετάραξε μέχρι διαρρήξεως τὴν μικρὰν πονεμένην καρδίαν τῆς. Ὁ δὲν ὁμοιάζει πλέον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τῆς ὁ πρὸ αὐτῆς ἱστάμενος, ἀλλ' ἦτο τῶσον ὀχρὸς, ἐφαίνετο τῶσον πᾶσχιον, ὥστε ἐνοτίκως τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ὀρίσασα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐκραβύσαν ἐν ἀνεκφράστῳ στοργῇ « Πάτερ μου δὲ ἀγαπῶ! ». Ἐκεῖνος τὴν συνέσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἡσπάζετο παραφύρως καὶ τέλος ἔκλαυσε. Μάλιστα ἔκλαυσεν ὁ μὴ δυνηθεὶς νὰ κλαύσῃ ἐπὶ θέα συνεχῆ ἔτη πένθους! Ὅσοι ἐξ ἡμῶν, φίλοι ἀναγνώσται, κλαίετε ἐν ταῖς δυστυχίαις σας, φαντάζεσθε ἄραγε τί ἐστὶν ὑποφέρειν καὶ μὴ κλαίει; Ὅπως τὸ διαιγὲς ψυχρὸν ὕδωρ θροσίξει τὸν ἐκ τῆς κοπώσεως καίοντα λάρυγγα τοῦ ὁδοιπόρου τῆς Σαχάρας, οὕτω καὶ τὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ δυστυχικοῦ ρέοντα δάκρυα ἀνακουφίζουν τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν του. Ὁ κ. Σιαγκοῦρ ἔκλαυσεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὅποιαν ἐγενόμην μάρτυς τῆς σπαραξικαρδίου σκηνῆς, ἣν τῶσον ἀτελῶς περιέγραψα, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην τὸν εἶδον ἀπαστράπτοντα ἐξ εὐδαιμονίας, ὅπως μετὰ τινὰ ἔκτοτε ἔτη εἶδον τὴν θυγατέρα του μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς, τὰ ὅποια ἦσαν εὐτυχέστερα ἐκείνης διότι εἶχον ὅ,τι δὲν ἔσχεν ἐκείνη εἰς τὴν ἡλικίαν των: Μητέρα!

Μετὰ ἔξ ἔτη ἀπὸ τῆς μελαγχολικῆς ἱστορίας ταύτης ἀπεφάσισα νὰ διέλθω καὶ πάλιν τὸ ἔαρ ἐν τῇ ρωμαντικῇ χωρίῳ τοῦ κ. Σιαγκοῦρ. Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς μου διερχόμενος ἐκ τοῦ πάντοτε ἀνθροστού κήπου τοῦ καὶ ἀποθανυμένον τοῦτον, διέκρινα τὴν γρατὰν Μάρθαν, παίζουσαν μετὰ τῶν τέκνων τῆς Εὐγενίας. Τὴν ἐπλησίασα καὶ — ἀξιοτίμως κυρίως τῇ εἶπον ἀθύρως, γνωρίζετε ὅτι μοὶ ὀφείλετε μίαν ἐπανόρθωσιν; Ἡ ἀγαθὴ γρατὰ ἐξεπλάγη πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἔταν μὲ ἀνεγνώρισε, περιέβαλλε τὰ παιδιά δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ διὰ ποίαν ἐπανόρθωσιν σὰς ὀφείλω παρακαλῶ, μοι εἶπε γελῶσα τὸν ἀγαθὸν γέλωτά της. Ἐνθυμίσθη, ἐξηκολούθησε, ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ δυστυχία ἐβάρυνεν ἐπὶ τῶν ἀγαπητῶν σας τὴν αὐστηράν κρίσιν ἣν διετυπώσατε κατὰ τοῦ φλόου μου; « Διὰ νὰ σὰς πείσω περὶ τοῦ καλοῦ μνημονικοῦ μου τὴν ἐπαναλαρβάνω, ἀπῆντησε, γελῶσα πάντοτε, ἰδοὺ αὐτὴ: Ἡ γυνὴ γνωρίζει νὰ ὑποφέρῃ περισσότερον τοῦ ἀνδρὸς — Σὰς συγχάριζο διὰ τὸ ζῆτος θαυμάσιον μνημονικόν σας, καὶ σὰς ἀπαντῶ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνὴρ γνωρίζει νὰ ἀγαπᾷ περισσότερον τῆς γυναικός. » Ἀδὲν ἀντιλέγω, ἐφύθησε καὶ ἤρξατο ρεμβάζουσα.

Τῇ ὑπενόησα ἀσφαλῶς ποίαν τινα νεανικὴν ἀπιστίαν, πλὴν δὲν μὲ ἐλέγχει ἡ συνείδησις διὰ τοῦτο, διότι εἰς τὴν γυναῖκα συγχωρῶ ὅλα τὰ σφάλματα, πλὴν τὸ τῆς ἀπιστίας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

ΓΑΥΚΟ ΛΕΜΟΝΑΚΙ. — Ἐάν ἐχῃτε μηχανὴν τὰ καθαρίζετε πρὶν τὰ βράσχετε, ἐξάγουσαι ὅλην τὴν φύχαν. Ἐάν ἔχῃ, τὰ βράζετε καλῶς, μέχρις οὗ καρφίς νὰ εἰσδύῃ ἀπαλώτατα εἰς τὸ σαρκώδες μέρος των καὶ τότε ἐξάγετε μετὰ προσοχῆς τὴν φύχαν διὰ μαχαιριδίων ἐκ τῶν ἀνω. Μετὰ ταῦτα τὰ λευκαίνετε ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ δύο ἡμέρας, ἀλλὰ σκουσαὶ 5-6 φορές τὸ ὕδωρ καὶ ἑκάστην. Πρὶν ἢ τὰ βράσετε τὰ ζυγίζετε. 150 ὄρ. λεμονάκια, 1 ὄκ. ζάκχαριν. Τὴν καθαρίζετε μὲ τὸ λευκὸν ἐνὸς ὧσ καὶ τὴν παρᾶτε διὰ λευκῆς λεπτῆς ὀθόνης, ἡμιδένετε καὶ τὴν ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ. Ἀφ' οὗ ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν ἐτοιμάσῃτε τὰ λεμονάκια, τὰ πλύνετε καλῶς καὶ ἐπανελημμένως διὰ ψυχροῦ ὕδατος, τὰ ἀποσταλάζετε καὶ τὰ ρίπτετε εἰς τὴν ἡμιδεδεμένην ζάκχαριν, προσθέτουσαι καὶ χυμὸν λεμονίου καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ δέσσωσι.

ΚΟΙΛΙΑ ΒΩΔΙΝΗ ΜΕ ΛΕΥΚΗΝ ΣΑΛΤΣΑΝ. — Μετὰ τὸν καθαρισμὸν αὐτῆς ἐν βραστῇ ὕδατι, κόψατε αὐτὴν εἰς τεμάχια καὶ θέσατε αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πυρὸς μετὰ λαρόδιον, κρομμύων, θαυκίων, σκόρδου, καὶ λοιπῶν χόρτων καὶ ἐντὸς ἡμίσεως μέρους οἶνου λευκοῦ καὶ ἡμίσεως μέρους ζωμοῦ, ἀλατίσατε καὶ ἐπιτάσσατε διὰ πεπέρως. Ἀφ' ἡγήσατε νὰ σιγοβράζῃ ἐπὶ δύο περίπου ὥρας. Ἀφ' ἐτέρου, ἐτοιμάσατε ἐμβαμμα (σάλτσαν) λευκὸν μετὰ βουτύρου καὶ ἀλεύρου, τὸ ὅποιον θέσατε ἐπὶ τοῦ πυρὸς φροντίζουσαι νὰ μὴ κοκκινίσῃ. Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐμβαμματος ἐγχύσατε ὀλίγον ζωμόν, μετὰ τοῦτο ἀφῆσατε τὸ ἐμβαμμα νὰ σιγοβράζῃ πάλιν ἐπὶ τέττορον τῆς ὥρας συνδέσατε ἀκολούθως αὐτὸ δι' ἐνὸς ἢ δύο ὧων καὶ τέλος χύσατε τὸ ἐν λόγῳ ἐμβαμμα ἐπὶ τῆς κοιλίας.

ΒΑΚΑΛΑΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΒΕΝΕΤΙΚΗΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΝ. — Ἀφοῦ πλύνετε καὶ τεμαχίσῃτε, θέσατε τὸν βακαλῶν νὰ βράσῃ ἐντὸς ἡμίσεως μέρους οἶνου λευκοῦ καὶ ἡμίσεως μέρους ὕδατος μεθ' ἁλτος, πεπέρως, κρομμύων, θαυκίων καὶ λοιπῶν χόρτων. Ἐξ ἄλλου πλύνετε ἐν ἀφθόνῳ ὕδατι μίαν θράνα σπανάκι, μαγданόν, κλπ. βράζοντες ταῦτα ἐπὶ πέντε λεπτά ἐντὸς βραστοῦ ὕδατος, στραγγίσατε δὲ ἀπολούθως, παράσατε ἐκ τοῦ τρυπητοῦ καὶ ἐνώσατε μετὰ κρέμας νωπῆς. Στραγγίσατε ἐπίσης τὸν βακαλῶν καὶ παραθέσατε ἐντὸς πινακίου καλύπτουσαι διὰ τοῦ προετοιμασθέντος πουρέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ δημοσιευόμεναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ὡς καὶ ἐκ τῶν λύσεων αἱ περισσότεραι θὰ βραβεύονται μετὰ τὴν λήξιν ἐκάστης τριμηνίας].

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

250. Κίτρινος εἶμαι καὶ χλωμὸς πολλὴν δύναμιν ἔχω,
Μὲ δένουσε καὶ με σφαλοῦν κ' ἐγὼ φεύγω καὶ τρέχω.

251. Γούρνα μου πελεκητῇ, μαρμαρένια καὶ χυτῇ,
Πάει ὁ γούργουλας νὰ πιῇ
Μηδὲ ὁ γούργουλας χορταίνει
Μηδὲ τὸ νερὸ λιγαίνει.

252. Ὅρθα μου πατσόκολη, πατσόγυριστόκολη,
Κάνει αὐτὰ πατσόκολα, πατσόγυριστόκολα.
Τὶ εἶναι;

Ἔστάλῃσαν παρ' Ἀπτερίου Χρυσοαλλίδος

253. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

α' Τὶ κοινόν μεταξὺ ἀρτοποιοῦ καὶ μοναχῆς;
β' Ποιὸς ἀφῆκε δύο θυγατέρας ἐν ᾧ ἀπέθνησκεν ἄτεκνος;

254. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΑΦΟΣ

Εἰς ἑπλὸν ἀμυντικόν τὰ δύο ἄκρα ἀφαιρεῖτε.
Καὶ μονάδα χρονικὴν σχηματίζεις κ' ἀπορεῖς.
Ἔστάλῃσαν παρ' Ἀγνώστου

255. ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὶ ἔπαθον ἀλλοίμονον τὸ δόσιμοιρον πτηνόν!
Μοῦ ἔβαλαν ε' τὸ πόδι μου ἀντὶ τοῦ Ἄλφα ο,
Μ' ἀνέδασαν τὸν τόνον μου καὶ ἔγεινα ποτόν
Τώρα μοῦ κόβουν τὸν λαιμόν... τί ἀσχημα στενάζω!

256. ΠΡΟΒΑΗΜΑ.

Πῶς δυνάμεθα νὰ γράψωμεν τὸν ἀριθμὸν 31 μεταχειριζόμενοι ὅκτις τὸν ἀριθμὸν 3;

Ἔστάλῃσαν παρὰ Χρυσοθέμιδος

ΣΗΜ. Εἰς τὸ ὕπ' ἀρ. 243 πρόβλημα κατὰ λάθος ἐτέθη τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων 82 ἀντὶ 52.